

Potřebujete více informací? Navštivte nové internetové stránky Dopravního podniku hlavního města Prahy, kde naleznete:

- podrobnosti o možnostech bezbariérového cestování
- přehledy garantovaných nízkopodlažních spojů tramvají a autobusů
- zasílání SMS zpráv o zařízeních pro bezbariérový přístup do metra
- všechny informace optimalizované pro slabozraké a nevidomé

VLTAVSKÁ

KONTAKT

infolinka
800 19 18 17
www.dpp.cz

e-mail: dpp@dpp.cz

září 2008

I. P. PAVLOVA

S kočárkem po Praze

WWW.DPP.CZ

Ani s kočárkem se nemusíte bát cestovat městskou hromadnou dopravou! Přinášíme vám zkušenosti rodičů, kteří běžně jezdí veřejnou dopravou i s kočárkem, a to bez větších potíží. A pokud budou cestující informovaní a tolerantní, mohou s kočárkem snadno cestovat po Praze všichni rodiče.

Kočárky

„Bála jsem se, že po narození Toníka budu muset svoje cesty po Praze omezit. Ale díky přístupnému dopravnímu systému můžu cestovat i s kočárkem,“ říká pražská maminka Ivana Š. A její manžel Petr dodává: „Ivana je spokojená – i když je s Toníkem na mateřské, nemusí celé dny sedět doma. I s kočárkem se totiž dostane všude!“

Jak se dostanu do metra, tramvaje nebo autobusu

Petr: „Už jsi zkušená cestovatelka. Co přesně uděláš, když chceš nastoupit?“

Ivana: „Když chci jet autobusem nebo tramvají, vždycky dám řidiči viditelné znamení. Můžu se spolehnout, že když o mně ví, dopraví nás ochotně a bezpečně do zastávky, ve které chceme vystoupit.“

Petr: „A jak dávaš znamení řidiči? Musím to vědět, až pojedu s kočárkem já!“

Ivana: „Když chci nastoupit, dám řidiči znamení zvednutou paží. Je moc důležité, aby si mě všiml!“

Petr: „Co když řidič autobusu zastaví moc daleko od chodníku?“

Ivana: „To by byl problém! Ale on ví, že má zastavit tak, aby byly dveře autobusu co nejbližší obrubníku. Tak můžeme nastoupit snadno a bezpečně.“

Petr: „Stihneš vždycky v pořádku vystoupit? Někdy mi připadá, že autobus stojí na zastávce jenom chvíli.“

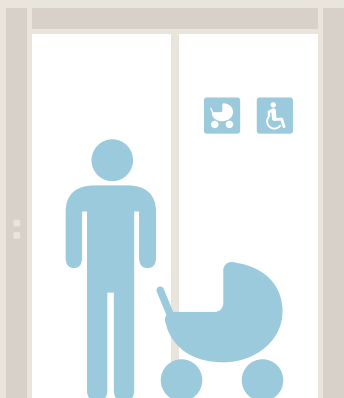
Ivana: „Musím to nějak dát řidiči vědět, to je jasné. Před zastávkou, kde vystupuji, zmáčknu 1x tlačítko se symbolem kočárku nebo 2x tlačítko „znamení k řidiči“. Z toho pozná, že má na zastávce počkat, abychom mohli s kočárkem v klidu vystoupit!“

Petr: „Využíváš taky někdy nízkopodlažní spoje?“

Ivana: „Samozřejmě, to je pro maminky ohromná pomoc! Když byl Toník menší, jezdila jsem hlavně v nich, protože se tam dá i s velkým kočárkem najet snadno a jednoduše. Nemusela jsem se bát, že kočárek nezvednu a do vozu se nedostanu.“

Petr: „A jak poznáš, že přijede zrovna nízkopodlažní spoj?“

Ivana: „Protože jsou v jízdním řádu vtištěny tučně. Když zadáš v internetovém vyhledávači pro jízdní řády heslo nízkopodlažní spoje, automaticky se vypíší vhodná spojení pro naši

převahu s kočárkem, včetně přestupů. Je super, že se i s velkým kočárkem dá cestovat úplně samostatně – jen škoda, že takových spojů ještě není tolik, kolik by bylo potřeba!”

Petr: „Jak se ti s kočárkem nastupuje do metra? Dřív to byl, myslím, docela problém!”

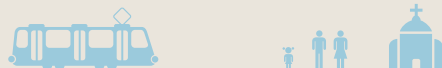
Ivana: „Dneska je to snazší, protože přibývá stanic s výtahem nebo plošinou pro osoby se sníženou pohyblivostí. V plánu metra je poznáš na první pohled – jsou označené symbolem vozíku pro invalidy.”

Petr: „Kam se vlastně s kočárkem nastupuje? Je jedno, do kterých dveří chci nastoupit?”

Ivana: „V tramvaji a v autobusu musíš do dveří označených samolepkou s kočárkem. Je u nich plošina, která je pro kočárek přímo určená. U autobusů jsou to většinou druhé, u tramvají většinou třetí dveře od řidiče. A po nastoupení se musí kočárek zabrzdit!”

Petr: „A co v metru?”

Ivana: „Tam je jedno, které dveře si vybereš – kočárek může stát na každé plošině. Já si samozřejmě vybírám vagon, kde je málo lidí, abychom se nemuseli mačkat. A vždycky mě potěší, když mi ostatní cestující udělají na plošině místo!”

Petr: „A nemáš přece jen někdy strach?”

Ivana: „Však si taky kočárek pořád hlídám! Stojím vždycky u něj a dávám pozor, aby se náhodou sám nerozjel. Jde mi o bezpečnost nejenom nás dvou s Toníkem, ale i ostatních cestujících.”

Po schodech nahoru a dolů

„Cestovat po eskalátorech nebo po schodech s kočárkem není zrovna jednoduché, proto někdy požádám o pomoc spolucestující. Abychom s Toníkem jeli na pohyblivých schodech bezpečně, dávám na kočárek stále pozor,” říká Ivana.

Petr: „Nevadí ti, když musíš někomu říct, aby ti pomohl?”

Ivana: „Ze začátku jsem byla trochu nervózní, ale zvykla jsem si. Požádat o pomoc je přece normální, navíc mi to usnadní situaci!”

Petr: „A jsou spolucestující ochotní?”

Ivana: „Oni vědí, že to není jejich povinnost, a tím víc si každé pomoci vážím – někdy by to totiž bez ní nešlo!”

Petr: „Jak se ti jezdí s kočárkem na pohyblivých schodech?“

Ivana: „Vždycky je lepší, když mi někdo pomůže – když kočárek drží dva lidé, je mnohem stabilnější. Rukojeť kočárku drží vždycky ten, kdo stojí na schodišti výš – to je pro Toníka nejbezpečnější. Ten druhý zdola kočárek podpírá a tím zvyšuje jeho stabilitu.“

Petr: „A jak je to s placením?..“

Ivana: „To je příjemné – kočárek s dítětem jede zadarmo a moje jízdenka stojí pořád stejně. A když si během dne vyřídím všechny pochůzky, nemusíme Toníka nikomu dávat na hlídání!“

Petr: „A co kdybys vezla kočárek prázdný, bez Toníka?..“

Ivana: „Prázdný kočárek se převážet může, ale jenom když je dopravní prostředek volný, a samozřejmě se za něj platí. A kočárek s dítětem má přednost.“

Petr: „Stalo se ti někdy, že se sešlo víc kočárků najednou?“

Ivana: „To se stává dost často, třeba když jedu někam s kamarádkou. Správně má totiž být na jedné plošině v metru, tramvaji i autobusu jen jeden kočárek nebo vozík pro invalidy. Super jsou nízkopodlažní autobusy, kde můžou být dva kočárky, a nízkopodlažní tramvaje – tam i čtyři.“

Petr: „A jak to pak na zastávce probíhá? Musíte se s ostatními maminkami dohodnout?“

Ivana: „O počtu kočárků vždycky rozhoduje řidič, protože je odpovědný za bezpečnost cestujících. A maminky se pak dohodnou, která pojedě.“

Petr: „Na plošině pro kočárky jezdí i cestující na vozíku pro invalidy? Ten má asi před kočárkem přednost, ne?“

Ivana: „Kdepak, cestující na vozíku pro invalidy a kočárek s dítětem mají úplně stejná práva. Maminka a vozíčkář se musí domluvit, kdo z nich pojedě a kdo počká na další spoj.“

Petr: „A může řidič povolit výjimku?“

Ivana: „Může, ale nemusí; a u nízkopodlažních spojů jsou výjimky úplně zakázané. Ale když se ve voze sejde více maminek s kočárky, nikomu to nevádí – všechny víme, jaké to je, takže si vždycky vyjdeme vstříc.“

Petr: „Taky si případně můžeš přejet s kočárkem na jiné místo, ne?“

Ivana: „To nemůžu, protože projíždět s kočárkem vozidlem se nesmí – vždycky stojím na plošině.“

Petr: „A stalo se ti někdy, že tě řidič prostě odmítl vzít?“

Ivana: „To se stát klidně může – třeba když je vůz přeplněný.“

Petr: „A co jsi dělala? Mě by to asi našťvalo.“

Ivana: „Jediná možnost je počkat na další spoj – řidič ke svému rozhodnutí určitě má vážné důvody. Jde mu o stejnou věc jako mně: abychom s Toníkem v pořádku dojeli, kam potřebujeme!“